

Küçük Çöl Tilki

Yavuz DEMİRKIRAN

Küçük Çöl Tilkisi

Yavuz DEMİRKİRAN

Geniş, altın rengi çölde güneş sıcak ve parlak parlıyordu. Küçük çöl tilkisi Sami, annesi Mira ile bir kayanın altındaki sıcacık yuvasında yaşıyordu. Sami'nin kum rengi turuncu tüyleri, krem rengi bir göğsü ve uçları koyu renkli kocaman kulakları vardı. Üzerinde hardal sarısı ve kırmızı dokuma bir atkı, küçük deri bir kesesinde de topladığı tüyler vardı. Her sabah Sami, kuşların kum tepelerinin üzerinden uçuşunu izlerdi.

Bir gn, gçmen kuşlardan oluşan bir sür çln zerinden alçaktan uçtu. Gneşte parlayan parlak tyler ve kçk tohumlar dşrdler. Sami'nin kehribar rengi gzleri kocaman açıldı. 'Bak anne! Kuşlar ipuçları bırakmış!' diye bağırdı. Mira usulca glmsedi. 'Kuşlar çoėu zaman suya giden yolu işaretleler,' dedi. 'Ama unutma, bir yolculuk hazırlık ister. Yola çıkmadan nce keseni hurma ve suyla doldur.'

Sami deri kesesini kuru hurmalar ve küçük bir su tulumuyla doldurdu. Hardal sarısı ve kırmızı atkısını sıkıca bağladı. 'Hazırım!' dedi. Mira ona sıcacık sarıldı. 'Sabırlı ol, küçük tilkim. İpuçlarını takip et ve sakın pes etme.' Sami başını salladı ve sıcak kumların üzerinde yola koyuldu. Beyaz uçlu gür kuyruğu arkasında salınıyordu. Çöl, geniş ve sessiz bir şekilde uzanıyordu.

İlk ipucu bir kayanın üzerinde duran mavi bir tüydü. Sami onu alıp kesesine koydu. 'Bir ipucu buldum!' dedi. Etrafına bakındı. Kum sıcaktan pırıl pırıl parlıyordu. Uzakta bir sıra küçük koyu şekiller gördü—belki daha fazla tüy? Onlara doğru koştu, siyah patileri minik izler bırakıyordu. Güneş yükseldikçe hava daha da ısındı.

Kısa süre sonra iz kaybolmuş gibiydi. Rüzgâr tüyleri kumla örtmüştü. Sami'nin kulakları düştü. 'Olamaz,' diye fısıldadı. 'Şimdi hangi yöne?' Oturup düşündü. Sonra annesinin sözlerini hatırladı: sabırlı ol. Derin bir nefes aldı ve dikkatle baktı. İşte! Bir kaktüsün yanında küçük bir tohum parlıyordu. 'Kuşlar tohum da düşürmüş!' dedi. 'Onları takip edebilirim!'

Sami tohumları takip etti, ama sıcak kum patilerini ađırttı. Cılız bir alının altında durup biraz su içti. 'Keşke pınarı hemen bulabilsem,' diye iç çekti. Tam o sırada yavaş ve sakin bir ses duydu. 'Merhaba, küçük dostum.' Bu, atlak desenli kabuđu ve boynunda pirin bir pusula olan öl kaplumbađası Tuk'tu. 'Kayıp mı oldun?' diye sordu Tuk.

'Gizli bir pınara giden ipuçlarını takip ediyorum,' dedi Sami. 'Ama iz zor.' Tuk bilgece başını salladı. 'Yavaş ve kararlı adımlar uzun yolculukları bitirir,' dedi. Pirinç pusulasını çıkarıp Sami'ye verdi. 'Bu, doğru yönde ilerlemene yardım eder.' Sami Tuk'a teşekkür etti ve pusulayı sıkıca tuttu. Kendini çoktan daha cesur hissetti.

Pusulası patisinde, Sami yürümeye devam etti. Güneş yakıcıydı, ama gözlerini açık tuttu. Dikenli bir çalıya takılmış çizgili bir tüy buldu. Sonra kuru bir dere yatağının yanında küçük bir tohum yığını. 'Kuşlar beni bir yere yönlendiriyor!' dedi. Geri dönüş yolunu bulabilmek için her noktayı küçük bir taşla işaretledi. Kesesinde ipuçları ve tüyler arttıkça ağırlaştı.

öl kayalıklaştı ve patika yüksek kum tepeleri arasında kıvrıldı. Sami'nin bacakları yorgundu ve su tulumu neredeyse boştu. 'Belki geri dönmeliyim,' diye düşündü. Ama sonra Tuk'un sözlerini ve annesinin gülümsemesini hatırladı. 'Hayır,' dedi kararlılıkla. 'Bunu başarabilirim. Sadece biraz daha.' Pusulasına baktı ve küçük adımlarla yürümeye devam etti.

Aniden Sami hafif bir ses duydu—minik çanlar gibi. Sesin peşinden büyük bir kayanın etrafından dolaştı. İşte, iki kum tepesinin arasına sıkışmış yeşil bir çimen parçası! 'Su!' diye soludu. Kuyruğu sallanarak oraya koştu. Ama yaklaştıkça çimenin kurumuş, toprağın çatlamış olduğunu gördü. 'Ah,' dedi hayal kırıklığıyla. 'Sadece kuru bir yer.'

Sami oturdu, yorgun ve üzgün hissediyordu. Ama sonra bir şey fark etti: bir sıra karınca kayaya doğru yürüyordu. 'Karıncaların da suya ihtiyacı var,' diye düşündü. 'Bir yere gidiyor olmalılar.' Karıncaları takip etti ve kayanın altından sızan küçük bir su damlası buldu. 'Pınar yakın olmalı!' diye bağırdı. Patileriyle kazdı ve su damlası büyüdü.

Sami kazdı da kazdı, siyah patileri var gücüyle çalışıyordu. Su fışkırmaya başladı, serin ve berrak! 'Buldum!' diye bağırdı. 'Gizli pınarı!' Tatlı sudan içti ve yüzüne su serpti. Pınar güneş ışığında parlıyor, yeşil bitkilerle çevriliydi. Sami bu suyun tüm çöl topluluğuna yardım edebileceğini biliyordu. 'Herkesi haberdar etmeliyim!' dedi.

Sami su tulumunu doldurdu ve işaretlediđi taşları takip ederek eve kořtu. Dikenli çalının, kuru dere yatađının ve Tuk'un beklediđi cılız çalının yanından geçti. 'Buldun!' dedi Tuk gülümseyerek. 'Buldun!' Sami pusulasını Tuk'a geri verdi. 'Bana inandığın için teşekkür ederim,' dedi. Sonra kalbi sevinçle dolu, eve dođru kořtu.

Mira yuvada bekliyordu. 'Sami! Döndün!' diye bağırdı ve ona sarıldı. Sami ona her şeyi anlattı—tüyleri, tohumları, pusulayı ve fişkırان pınarı. 'Pes etmedin!' dedi Mira gururla. 'Ve güzelce hazırlanmıştın.' Sami'nin kehribar gözleri parladı. 'Pınar herkese yardım edebilir,' dedi. 'Onu paylaşmalıyız.' Mira başını salladı. 'Yarın, tüm çöle haber vereceğiz.'

Ertesi gün Sami, öl hayvanlarını gizli pınara götürdü. Kertenkeleler, böcekler ve hatta bir fare ailesi vardı. Tuk da geldi, yavaş ve kararlı. Serin suyu görünce herkes sevinle bağırdı. 'Sami buldu!' dediler. Sami gülümsedi ve hardal sarısı ile kırmızı atkısını boynuna doladı. Mutlu ve gururlu hissetti. Pınar hepsine yardım edecekti.

O günden sonra pınar, öl topluluęu için bir buluşma yeri oldu. Sami, hazırlığın ve azmin önemli olduğunu öğrendi. Tüy kesesini yolculuğunun hatırası olarak sakladı. Ve ne zaman bir kuş tepeden uęsa, Sami başını kaldırıp gülümserdi, sabırlı ve cesur olursan ipuçlarının her yerde olduğunu bilerek. Küçük öl tilkisi yuvasını—ve herkes için bir hazineyi—bulmuştu.